

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 101/01-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. októbra 2002 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránya prerokoval podnet J. B., bytom K., zastúpeného advokátom Mgr. D. S., Advokátska kancelária, V., ktorým namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom vo Vranove nad Topľou v konaniach vedených pod sp. zn. 4 C 756/95 a 9 Cb 452/97, a takto

r o z h o d o l :

Právo J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom vo Vranove nad Topľou v konaniach vedených pod sp. zn. 4 C 756/95 a 9 Cb 452/97 p o r u š e n é b o l o .

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 19. apríla 2001 doručený podnet J. B., bytom K. (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. D. S., Advokátska kancelária, V., ktorým namieta porušenie práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom vo Vranove nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 4 C 756/95 a 9 Cb 452/97.

Na výzvy ústavného súdu navrhovateľ odstránil nedostatky podnetu a požiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 101/01-17 mu ustanovil za právneho zástupcu advokáta Mgr. D. S. a uznesením č. k. III. ÚS 101/01-24 prijal 21. marca 2002 jeho podnet na ďalšie konanie.

Navrhovateľ aj okresný súd súhlasili s upustením od ústneho pojednávania..

Vzhľadom na povahu veci, kde je pre posúdenie otázky, či v konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 756/95 a 9 Cb 452/97 došlo k zbytočným prietahom, rozhodujúci obsah súdnych spisov, ústavný súd dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Preto využil možnosť danú § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a so súhlasom účastníkov konania upustil od ústneho pojednávania.

Dňa 25. apríla 2002 bolo ústavnému súdu doručené vyjadrenie predsedu okresného súdu JUDr. M. N. a sudkyne JUDr. V. P., ktorá vo veciach navrhovateľa väčšinou konala.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu obsahuje prehľad priebehu (úkonov) konaní vedených pod sp. zn. 4 C 756/95 a 9 Cb 452/97, ako aj vysvetlenie značnej dĺžky oboch konaní personálnymi problémami a značnou pracovnou záťažou sudcov okresného súdu, ako aj správaním navrhovateľa ako účastníka oboch uvedených konaní. K správaniu navrhovateľa ako účastníka uvedených konaní uvádza: „Pokiaľ sa týka samotného J. B., je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že tak tento, ako aj jeho právny zástupca sa častokrát nedostavovali na vytýčené pojednávania, nereagovali na výzvy súdu na predloženie

potrebných dôkazov. J. B. bol častokrát aj dlhodobo práceneschopný a tento dokonca odmietol preberať zásielky zo súdu...“

Sudkyňa JUDr. V. P. popiera, že v dobe, keď jej vec bola pridelená, došlo v konaní k priet'ahom, podáva prehľad pridelenia veci sp. zn. 9 Cb 452/97 rôznym sudcom, upozorňuje na správanie navrhovateľa ako účastníka konania a tvrdí, že k osobe navrhovateľa nemá žiadny vzťah.

Pri riešení otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom a tým aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd dlhodobo vychádza z troch kritérií, a to zložitosti veci, správania účastníka a správania súdu.

Na základe návrhu, vyjadrenia okresného súdu, listín predložených účastníkmi konania, ale hlavne spisov okresného súdu sp. zn. 4 C 756/95 a 9 Cb 452/97 dospel ústavný súd k nasledovným skutkovým zisteniam a právnym záverom.

Ku konaniu sp. zn. 4 C 756/95

Dňa 31. augusta 1995 začalo konanie na základe žaloby navrhovateľa proti spoločnosti SAILOR, s. r. o., ktorej predmetom bola náhrada škody. Do 17. júla 1998 sa vo veci konalo plynule napriek tomu, že navrhovateľ ako účastník konania svojím správaním (nepreberanie zásielok zo súdu, neúčast' na pojednávaniach, zaplatenie súdneho poplatku až po uznesení o zastavení konania pre jeho nezaplatenie) sťažoval a spomaľoval konanie. Prerušenia konania v čase od decembra 1995 do júna 1996 a od novembra 1996 do februára 1998 boli v súlade s § 109 Občianskeho súdneho poriadku, a preto ich nemožno pokladať za zbytočné priet'ahy v konaní.

Nečinnosť súdu v období od 23. októbra 1998 do 12. júla 2000 však treba považovať za zbytočný priet'ah v konaní (20 mesiacov). Dve zmeny v osobe konajúceho sudcu v tomto

čase nie sú úkonmi smerujúcimi k ukončeniu veci. V tejto dobe žalobca 16. augusta 1999 rozšíril svoju žalobu. Okresný súd až 12. júla 2000 opäť konal, zisťoval v obchodnom registri, či ešte existuje odporca. Zložitosť veci nie je pre posúdenie nečinnosti okresného súdu od 23. októbra 1998 do 12. júla 2000 podstatná, lebo po nej nasledoval jednoduchý úkon nevyžadujúci mnohomesačnú prípravu a štúdium.

Ku konaniu sp. zn. 9 Cb 452/97

Vec bola spočiatku vedená v registri pod sp. zn. 1 C 278/95, lebo nebolo jasné, či ide o obchodnú alebo o civilnú vec.

Dňa 24. marca 1995 začalo konanie na základe žaloby navrhovateľa proti spoločnosti SAILOR, s. r. o. Predmetom žaloby bola náhrada škody. Do 10. augusta 1999 sa vo veci konalo plynule napriek tomu, že navrhovateľ ako účastník konania svojím správaním (nepreberanie zásielok zo súdu, neúčast' na pojednávaniach, zaplatenie súdneho poplatku až po uznesení o zastavení konania pre jeho nezaplatenie) sťažoval a spomaľoval konanie. Ojedinelé nekonanie súdu v trvaní 4 mesiacov (od 17. septembra 1997 do 20. januára 1998) ešte samo osebe neznamená porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd už vyslovil, že: „Nečinnosť súdu v trvaní štyroch mesiacov nie je prejavom takej nečinnosti, ktorá odôvodňuje vyslovenie zbytočných priesťahov v konaní“ (II. ÚS 21/01). To isté platí aj pre máj až október 1996. Nečinnosť súdu v období od 16. augusta 1999 do 9. mája 2000 (9 mesiacov) však treba považovať za zbytočný priesťah v konaní. Význam uvedenej nečinnosti súdu zvyšuje skutočnosť, že po nej nasledovali jednoduché úkony (výzva na úpravu rozšírenia žaloby a žiadosť o výpis z obchodného registra), ktoré si nevyžadovali dlhodobú prípravu alebo štúdium.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. októbra 2002